NN 104/2019 (30.10.2019.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: UsII-332/19-8 od 19. rujna 2019.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

2103

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića predsjednika vijeća, mr. sc. Mirjane Juričić i Blanše Turić članica vijeća te sudske savjetnice Matee Milolože zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatskog telekoma d.d., Z., kojeg zastupa M. D., mag. iur., na temelju generalne punomoći, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Š. koju zastupa K. J., odvjetnica u R., u predmetu utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 19. rujna 2019.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje djelomičnog rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/19-11/96, urbroj: 376-05-3-19-9 od 15. svibnja 2019.

II. Nalaže se tužitelju da zainteresiranoj osobi Općini Š. nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 15 dana po primitku presude.

III. Ova će se presuda objaviti u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Djelomičnim rješenjem tuženika pod točkom I. utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama koje se na dan donošenja ovog djelomičnog rješenja nalaze u vlasništvu/suvlasništvu Općine Š. prema evidenciji Općinskog suda u Splitu, Zemljišno-knjižnog odjela S., dostupno je na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, na kojim nekretninama tužitelj ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta br. 23/2019 (dalje: Elaborat), a koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje svoje EKI. Elaborat je u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI, sastavni dio ovog djelomičnog rješenja. Točkom II. utvrđeno je da količinu i vrstu EKI iz točke I. rješenja čine trase kabelske kanalizacije te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedenih u Elaboratu. Točkom III. izreke rješenja utvrđuje se godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz ovog djelomičnog rješenja prema površini zemljišta ne kojem se nalazi EKI sukladno podacima navedenih u Elaboratu i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji Zemljišno-knjižnog odjela S. ili podredno Područnom uredu za katastar S., dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, uz primjenu iznosa naknada i načina obračuna određenima u članku 6. i 7. stavcima 1., 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta (»Narodne novine«, 152/11., 151/14. i 95/17.). Točkom IV. utvrđuje se da Općina Š. ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta za nekretnine iz ovog rješenja od 25. veljače 2019., odnosno od dana uknjižbe prava vlasništva/suvlasništva na nekretninama iz točke I. u korist Općine Š. ukoliko je ista nastupila nakon 25. veljače 2019., prema evidenciji Zemljišno-knjižnog odjela S. dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji. Točkom V. izreke rješenja obvezuje se tužitelj da u roku od 8 dana od primitka rješenja napravi obračun godišnje naknade za pravo puta na temelju parametara iz ovog djelomičnog rješenja te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni dostaviti tuženiku i Općini Š. Točkom VI. izreke rješenja obvezuje se tuženik u roku od 10 dana od primitka djelomičnog rješenja platiti Općini S. naknadu za pravo puta iz ovog djelomičnog rješenja za prvu godinu i dostaviti dokaz o uplati naknade. Svaka sljedeća godišnja naknada za pravo puta plaća se u roku od 8 dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena. Točkom VII. izreke rješenja obvezuje se Općina Š. omogućiti tužitelja ostvarivanje prava puta na nekretninama iz djelomičnog rješenja.

Tužitelj u tužbi u bitnom navodi da je nadležnost HAKOM-a propisana u članku 12. Zakona o elektroničkim komunikacijama (»Narodne novine«, 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14., 72/17., dalje: ZEK), te je između ostalog, u stavku I. točki II. propisano da je HAKOM nadležan za utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba, te utvrđivanje visine naknade za pravo puta. Opisana stvarna nadležnost HAKOM-a propisana je zakonom i ne može se prenijeti na stranku u postupku, a što je HAKOM u osporenom rješenju upravo učinio prenijevši nadležnost donošenja odluke o visini naknade za pravo puta na tužitelja, kao infrastrukturnog operatora. Tužitelj upućuje na odredbu članka 5. stavka 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (»Narodne novine«, 152/11., 151/14. i 95/17.) kojom je određeno da će HAKOM za razdoblje od zaprimanja zahtjeva, rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1., te visinu godišnje naknade za pravo puta. Poziva se i na odredbu članka 17. stavka 1. i 2. Zakona o općem upravnom postupku (»Narodne novine«, 47/09.) kojom je propisano da se stvarna i mjesna nadležnost ne mogu mijenjati međusobnim dogovorom javnopravnih tijela, javnopravnih tijela i stranaka, ni samih stranaka, a javnopravna tijela dužna su tijekom cijelog postupka po službenoj dužnosti paziti na svoju stvarnu i mjestu nadležnost. Smatra, da je tuženik počinio bitnu povredu odredaba upravnog postupka, prenijevši utvrđivanje parametara za određivanje naknade za pravo puta na tužitelja, kao infrastrukturnog operatora, koji je stranka u postupku, a koje stajalište je, uzevši u obzir navedene zakonske i podzakonske norme, zauzeo i Visoki upravni sud Republike Hrvatske te se poziva na presude ovog Suda, poslovni broj: UsII-234/18-6 od 16. siječnja 2019. i poslovni broj: UsII-321/18-7 od 20. veljače 2019. Tužitelj predlaže da ovaj Sud usvoji tužbeni zahtjev i poništi osporeno rješenje tuženika.

Tuženik u odgovoru na tužbu u bitnom navodi da tužbene navode smatra neosnovanim, jer se pri donošenju osporenog rješenja držao stavova ovoga Suda iznesenih u ranijim presudama, kao naprimjer, presudama UsII-36/18-5, UsII-173/19-7, UsII-364/18-9, UsII-511/18-8 i brojnim drugim te predlaže da sud pri rješavanju i ovog predmeta uzme u obzir stajališta iznesena u tim presudama. Pojašnjava da je upravo na temelju izjave tužitelja, broj: 667/2018 od 25. ožujka 2019. i izvoda iz poslovnih knjiga od 19. ožujka 2019., Elaborata o pravu puta, broj: 027/2019 i njemu pripadajuće tablice, utvrdio tužitelja infrastrukturnim operatorom. Količina i vrsta elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme, EKI, je utvrđena u Elaboratu na svakoj pojedinoj katastarskoj čestici, što je vidljivo iz Tablice 1, koja je sastavni dio Elaborata. Visina naknade za pravo puta je utvrđena na način da je za svaku pojedinu katastarsku česticu na kojoj se nalazi EKI utvrđena vrsta nekretnine, što je vidljivo iz posjedovnih i vlasničkih listova, koji su sastavni dio Elaborata za pravo puta i Tablice 1. Iznos naknade i način obračuna naknade za svaku pojedinu vrstu nekretnine propisane su člankom 6. i 7. stavcima 1., 2., 3. i 4. Pravilnika, kako je navedeno u osporavanom rješenju, pa su svi parametri za utvrđivanje visine naknade za pravo puta utvrđeni u postupku i navedeni u osporenom rješenju, radi čega se ne može zaključiti da je tuženik svoju stvarnu nadležnost prenio na tužitelja, kao stranku u postupku. Dodatno navodi da je Tablica 1 popunjena sa svim potrebnim podacima, razmijenjena između tužitelja i zainteresirane osobe tijekom postupka, što je vidljivo iz spisa. Tuženik predlaže da ovaj Sud tužbeni zahtjev odbije.

Zainteresirana osoba u ovom upravnom sporu Općina Š. dostavila je ovom Sudu odgovor na tužbu u kojem u bitnom navodi da tužitelj neosnovano smatra da je tuženik na njega, kao infrastrukturnog operatora, prenio nadležnost donošenja odluke o visini naknade za pravo puta. Naime, tuženik je bio ovlašten od tužitelja prikupiti sve potrebne podatke i dokumente o njegovoj elektroničkoj komunikacijskoj infrastrukturi, te su po pribavljanju svih potrebnih podataka i dokumenata parametri za utvrđivanje visine naknade za pravo puta nedvojbeno utvrđeni već odredbom članka 7. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta, kojom odredbom je točno propisan način obračuna visine naknade za pravo puta. Naglašava da je u točki I. pobijanog rješenja tuženik nedvojbeno utvrdio na kojim nekretninama tužitelj ima pravo puta, a kada se te nekretnine uvrste u Tablicu 1., onda se s obzirom na odredbu članka 7. navedenog Pravilnika nedvojbeno može utvrditi visina naknade za pravo puta. Slijedom navedenog razvidno je da su svi parametri za utvrđivanje visine naknade za pravo puta utvrđeni odredbama Pravilnika, te na temelju dostavljenih podataka i dokumenata od strane tužitelja, odnosno sve što je bilo potrebno je bilo utvrđeno u postupku pred tuženikom kao i u osporavanom rješenju, tako da tužitelj potpuno neosnovano navodi da je tuženik prenio svoju stvarnu nadležnost na tužitelja kao stranku u postupku. Upućuje na dosljednu praksu ovoga Suda izraženu u više odluka, te smatra da je pobijano djelomično rješenje tuženika od 15. svibnja 2019. zakonito te predlaže da ovaj Sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan u cijelosti te da mu nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Tuženik je osporeno rješenje donio povodom zahtjeva zainteresirane osobe za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na području zainteresirane osobe i utvrđivanje visine naknade za pravo puta.

Člankom 12. stavkom 1. točkom 11. ZEK-a propisana je nadležnost tuženika za utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba, te utvrđivanje visine naknade za pravo puta.